

PREMIS CIUTAT D'INCA 2019·2021

CONCURS DE REDACCIÓ I GLOSAT

CERTAMEN ESCOLAR DE
RELAT CURT I POESIA

Concurs de Redacció i Glosat
Certamen Escolar de Relat Curt i Poesia

Premis Ciutat d'Inca

2019 / 2021

Ajuntament d'Inca

Abril 2022

Edició: Ajuntament d'Inca

Amb el patrocini de: Consell de Mallorca.

Assessorament lingüístic: Servei Municipal de Normalització Lingüística

Disseny i maquetació: NEO · neoagencia.com

Impressor: NEO · neoagencia.com

Dipòsit Legal: PM 00063-2022

Concurs de Redacció i Glosat
Primària / 2019

/ El peix daurat

Mireia Martín Salom
/ Col·legi Beat Ramon Llull /

No fa gaire, per devora les Illes Balears, hi vivien uns peixos que es deien “els peixos platejats”. Tots els peixos que vivien allà eren platejats menys un: en Doradet. Ell era un peix molt valent i molt bonic, però com que era diferents dels altres se sentia desplaçat. Els altres peixos l’insultaven i no l’acceptaven pel fet de ser d’un altre color. Ell se sentia molt malament i cada dia intentava trobar la manera de ser platejat. Els seus pares havien mort per culpa d’uns pescadors, dos dies després del seu naixement. Així que en Doradet se sentia molt sol i no tenia ningú que l’estimàs i no el criticàs pel seu color.

Un dia, cansat de les crítiques, es va escapar del seu poble. Pel camí es va trobar un dofí molt estrany: era de color verd i no feia el renou que fan els dofins. Com que va veure que el dofí segurament estava en una situació semblant a la seva, se li va acostar.

“Hola” –li va dir en Doradet. “Hola” –li va contestar el dofí. A en Doradet el va sorprendre veure que el dofí estava jugant amb els altes dofins frisos. “Et puc fer una pregunta?” –va dir el peixet. “És clar” –va fer el dofí. “Mai t’han criticat per ser diferent dels altres? Perquè a mi em passa constantment.”

El dofí es va quedar pensant i va dir: “Al principi em criticaven, però els vaig fer entendre que eren ells els que havien de canviar la mentalitat, no jo.” En Doradet va pensar allò una bona estona i es va adonar que era vera: els que havien de canviar eren els altres. Molt decidit es va acomiadar del dofí i li va donar les gràcies. Quan va arribar a casa va reunir a tot el poble i els va dir: “No és culpa meua ser diferent. Però, sabeu què? M’agrada ser-ho. Així que el problema el teniu vosaltres, que no m’acceptau.” Després d’aquest discurs cap peix el va tornar a criticar per la seva aparença.

/ Sa meva estimada INCA

Biel Ferrer Miró

/ Col·legi Beata Francinaina Cirer /

Potser no seré es primer
ni tampoc es posterior
però soc Biel Ferrer
i vull ser bon glosador.

Vet aquí una glosa llarga
que fet jo tot sol
per cantar amb flabiol
perquè no mos soni magre.

Aquí xerraré un poc d'Inca
començant pel que es diu festa
i unit amb una trinca
arribarà tota la resta.

Quan arriba Sant Antoni
es fogueró encenen
però a Inca és patrimoni:
Sant Abdon i Sant Senén.

Els gegants i els caparrots
acompanyats des mercat
quan arriba es Dijous Bo
cap d'aquests hi ha faltat.

Santa Magdalena pujarem
i arribarem fins a s'Ermita,
on panades menjarem
aquesta és la nostra fita.

Voldríem ja el Teatre Principal,
però encara està en obres
per sort no queda pobres
ja que hi ha el Casal de Cultura.

Al Museu del Calçat
hi ha moltes exposicions,
però el que ens dona il·lusió
és tot el que s'hi ha mostrat.

Com mos agrada una finca
per anar a menjar taronges
és es serral de ses Monges
idò també està dins Inca.

El dijous un bon paner
pots omplir de faves tendres
i si esperes al divendres,
a la plaça del lledoner;
i el diumenge pots comprar
a la plaça del Bestiar.
A Inca ho tenim ben bé!

/ La meva escola

Carla Rodríguez Ramis
/ Col·legi Pureza de Maria /

L'escola on jo vaig és LA PUREZA DE MARÍA. Jo vaig començar anar a aquesta escola quan tenia dos anys. Jo ara em trobo a 5è de primària. La meua tutora és na Cati Escalas, és molt bona explicant les coses. La meua escola està com a dividida en dues parts: "LA PART NOVA", que és on van els nins d'infantil i els nins de 1r, 2n i 3r de primària, i on hi ha els llocs més importants, que són el despatx de la directora i la sala de professors. I l'altra part, "LA PART VELLA", és la part que fa més temps que està feta. En aquesta part la meua mare i la meua padrina jove anaven a escola. Allà hi ha classes de 4t, 5è i 6è de primària i les classes de secundària. La meua classe és molt grossa, ja que som 32 alumnes a 5è A.

Les meves assignatures preferides són plàstica, anglès i educació física. A la nostra escola feim moltes activitats: el projecte "padrinos i madrinas", el Dia de la Pau, també tenim un "club de lectura" que et pots endur un llibre per llegir a casa i després tornar el llibre a la biblioteca, activitats al serral de les Monges (fins i tot una "BÚSQUEDA DEL TESORO").

A la Pureza li agrada participar a les processons de Setmana Santa. L'escola té un pati enorme on jugam cada dia de la setmana. Però hi ha uns dies "especials" perquè anam al pati de dalt. Els dijous els nins de primària van a missa i els dimecres, els nins de secundària. Els dies que plou els nins de 1r, 2n i 3r van al minipoliesportiu que hi ha a l'escola. I els nins de 4t, 5è i 6è queden al pou que hi ha a l'edifici antic. Hi ha un menjador enorme per als nins a qui els seus pares no els poden anar a cercar. Cada dia hi ha un menú diferent fet per un gran dietista.

El mode d'aprendre és molt alt. Per aprendre feim treballs en grup o parelles i així és tot més divertit. A l'escola han creat un uniforme diferent de les altres escoles. Per a mi, és la millor escola del món.

/ El somni de n'Amelia

Mary Carmen Oiopi Carballo
/ CEIP Llevant /

M'agradaria parlar-vos de n'Amelia. La seva història és molt inspiradora i penso que és digna de ser coneguda.

N'Amelia Mary Earhart va néixer l'any 1897 a EEUU. Uns anys després, quan n'Amelia va descobrir el ser amor per l'aviació, es va comprar una avioneta de color groc que va anomenar "El Canari". Al cap d'uns anys, va aconseguir ser la primera dona a travessar en solitari l'oceà Atlàntic.

El següent viatge, que era molt llarg, no tenia complicacions, però, quan estava a punt d'aterrar a la petita illa de Howland, l'avió es va quedar sense combustible. Mai els varen poder localitzar, la vida de n'Amelia Earchart va acabar en aquell trajecte. Abans de partir a aquell viatge, n'Amelia va escriure una carta dirigida al seu marit, que deia: "Soc conscient del perill que suposa la meva aventura, però ho vull fer perquè ho necessito. Les dones han d'intentar les mateixes coses que els homes coses que els homes han intentat al llarg de la història. Si fracassen, el seu fracàs serà un estímul per a les altres dones." I va ésser en aquell moment on va començar una nova llegenda que tenia per nom Amelia Earhart.

La conclusió a la qual ens fa arribar aquest història és que hem de lluitar per la igualtat, tant si ets dona, com si ets home. Les dones tenim els mateixos drets. També hem de lluitar pels nostres somnis es poden realitat.

Amelia Earhart

/ Un viatge inoblidable

Arnau Ferragut Pradas
/ CEIP Ponent /

Tot va començar quan un anunci de la tele va dir que als altres planetes hi havien extraterrestres amb moltes cultures pròpies, a mi em va agradar tant que vaig decidir fer-me astronauta professional i visitar les seves cultures...

En treure'm el carnet d'astronauta, més content que unes pasqües, partí amb un coet cap a la Lluna... Una vegada allà els extraterrestres m'acolliren com si per a ells jo fos un rei. "Visca,visca", cridaven els extraterrestres, "no és per tant", deia jo.

Després de fer una gran festa, els extraterrestres m'ompliren el depòsit, s'acomiadaren de mi exageradament. "Ei, que tornaré algun dia", deia jo, però ells, vengua a plorar com a magdalenes.

De la Lluna, me'n vaig anar cap a Mart, perquè a Mart també hi ha vida, bé, quan vaig arribar els senyors estaven fent una carrera, no varen venir a acollir-me, jo agafava un cotxe lunar i els vaig guanyar... Per sort el primer premi era combustible de sobra per al coet. "No és just", va dir el segon. "Doncs t'aguantes", li vaig dir jo...

De Mart a Júpiter, el planeta més gran del sistema solar, era tan gran que no hi vaig poder arribar perquè vaig xocar amb la raqueta de bàdminton d'un gegant que jugava, per a ells el coet era una pilota de Bàdminton. Vaig xocar diverses vegades fins que vaig dir: "Això és massa, me'n torn cap a casa", i vaig dir: "Això és vida."

La part positiva d'això és que he après que els extraterrestres a vegades són molt pesats i ara que ja sé que és veritat l'anunci esper que la seva civilització continuarà creixent.

VISCA ELS EXTRATERRESTRES

/ Els llibres i la lectura

Erika Meritzell Cortès Espinoza
/ Col·legi Sant Vicenç de Paül /

Els llibres no només són conjunts de paper amb paraules damunt, en realitat són manifestacions de saviesa escrita que han perdurat durant el temps.

Es podria parlar de llibres des d'èpoques immemorables. Per una part, es podria dir que l'origen del llibre seria La Bíblia. No està clar.

La lectura ha canviat molt durant el temps. Actualment, gràcies a la tecnologia, tenim audiollibres i llibres electrònics perquè les persones que no tenen gaire temps puguin endur-se'n les seves històries preferides a on vulguin i llegir-los quan vulguin. Però, jo crec que l'avanç tecnològic, fent referència a televisió, mòbils, ordinadors, videojocs, Internet..., són estímuls que desvien l'interès per la lectura.

Un llibre és la clau per transportar-te a móns llunyans plens de màgia, emoció, amistat, imaginació... i, amés, t'amplien el vocabulari. Jo crec que haurien d'introduir l'àmbit de la lectura els nins des de jovenets. Per exemple: que els pares els llesquin un conte cada nit, que triïn ells els llibres que volen llegir... Perquè davant d'un llibre tots som iguals. No importa la quantitat de temps, sinó la qualitat.

Com a experiència personal, jo he llegit diferents llibres de diferents gèneres literaris. Alguns m'han fet plorar, d'altres esclafir de riure. Però, sobretot m'han ajudat a ser millor persona. Per això, i molt més, vull compartir amb vosaltres aquest tresor tan important per a mi: els llibres.

M'agradaria concloure la meva redacció amb una cita de l'escriptor argentí Julio Cortázar: "Los libros van siendo el único lugar de la casa donde todavía se puede estar tranquilo".

/ El racisme

Sebastià Llopart Amengual
/ Col·legi Sant Tomàs d'Aquino /

Som en Sebastià Llopart, tenc dotze anys i estudiï a Inca a l'escola Sant Tomàs d'Aquino.

Som mallorquí i des de ben petit sempre he jugat amb nins mallorquins; per això, quan a l'escola varen arribar nins d'altres països: del Marroc, d'Alemanya. Em vaig sentir estrany perquè mai m'havia relacionat amb nins d'altres llocs, països, llengües... És veritat que la primera presa de contacte no va ser d'allò millor. És veritat que tant jo com els meus amics no els vàrem facilitar la integració a l'escola. Ha hagut de passar un temps per entendre que aquests nins són iguals que nosaltres i que no importa d'on hagin vingut o nascut, són nins igual que jo amb ganes de jugar o d'aprendre.

Són tan mallorquins com jo i estan plenament integrats dins la nostra societat.

Aquest és el missatge que us vull fer arribar, hem d'acceptar a totes les persones del món i he comprès que he de tractar els altres com m'agradaria que hem tractassin a mi.

Concurs de Redacció i Glosat
Primer cicle de secundària / 2019

/ Nuats...?

Aina Aristondo Alzina

/ IES Pau Casesnoves /

Les meves sabates són vermelles, com la porta de la meva habitació. Tenen uns cordons llargs i amples com un riu. Sempre van desperts, com si no els sabés fermar. Van lliures, com jo. Cada dia al volant de quinze persones m'avisen dient: "Ei nina, dus els cordons desfets, cauràs!" Jo els contest amb un "bah" o amb un "no serà la primera vegada". No hi ha gaire més gent tan deixada, travada com jo, i encara no he conegut ningú. A vegades m'agradaria poder dur els cordons desfermats i que no s'hi fixassin, és molt molest, i a la gent que està amb mi li faig passar una mala estona. Sí que és veritat que me'ls podria fermar. Si no vaig malament, aquell dia arribava quinze minuts tard a classe d'educació física, era un divendres 13. No era un divendres qualsevol. Era divendres 13 i jo feia 13 anys. A classe només ho van recordar dues persones. Na Lara i jo érem millors amigues des de dotze, quasi tretze anys. Amb na Núria no m'hi vaig dur gaire fins farà sis anys, però ara també era la meva millor amiga.

-Ei! Molts d'anys! Que ens tornes vella!

Després em van caure dues aferrades que em varen aixafar com un sandvitx. El dia se'm va fer molt llarg. Mai m'han agradat els aniversaris. Vaig caure unes tres vegades, per variar.

Vàrem passar les dues hores d'educació física, el primer pati i geografia. La següent hora era biologia, senzillament la millor classe de totes. El segon pati me'l vaig passar parlant amb la professora de BiG, biologia i geologia. Quan va sonar el timbre em va agafar desprevinguda. "Va, Laura, que arribaràs tard!", em deia na Sílvia.

Vaig córrer cap a l'aula per agafar les coses de música i partir cap a les escales. Estranyament, sí, jo, duia els cordons nuats. De camí a les escales del primer pis, corrent com si fos el darrer dia a la terra vaig travelar amb un cordó, però no era el meu. M'havia entrebancat amb el cordó d'un al·lot, uns dos anys major que jo. Em vaig col·locar les ulleres i em vaig aixecar amb la seva ajuda. El vaig mirar amb cara de fascinació sense adonar-me tan sols del mal que m'acabava de fer canell. Aquell va ser, és i serà el millor regal d'aniversari. Algú com jo, lliure. I les seves sabates eren vermelles.

/ Color violeta

Caterina Mestre Sansó

/ Col·legi La Salle /

Ahir dematí, en el passadís del meu centre, em vaig fixar en un cartell que posava la següent frase: «La utopia d'ahir és la revolució d'avui i la realitat de demà.» La vaig apuntar a la meva agenda. En arribar a casa, vaig cercar el significat d'utopia i vaig descobrir que volia dir «un projecte o tot allò desitjable, però difícil d'aconseguir». Per tant, vaig deduir que parlava sobre alguna cosa poc realitzable, però que al final es podia complir. Vaig pensar una estona i el primer que em va venir al cap va ser una història que feia unes setmanes, concretament el Dia Internacional de la Dona, ma mare em va contar per explicar-me la raó dels llaços i la roba de color violeta que es duia per celebrar aquell dia. La història em va deixar molt tocada.

Es diu que el color violeta té a veure amb uns fets que varen passar a una fàbrica tèxtil a Estats Units al principi del s. XX. Les treballadores d'aquella fàbrica, moltes d'elles menors d'edat, es defensaren pels baixos sous i les males condicions que hi havia, i es tancaren dins la fàbrica com a protesta. L'empresari davant aquest fet va decidir prendre foc a la fàbrica perquè sortissin, i quan ho varen voler fer, ho varen trobar tot tancat. El fum i les flames varen ocupar l'edifici aviat, ja que estava ple de teles i roba. Les treballadores cridaven i algunes es varen tirar per les finestres abans de morir cremades. Aviat tot es va convertir en cendra i més de 120 dones varen morir aquell dia. La llegenda diu que aquell dia treballaven amb teles de color violeta i que el fum que sortia de la fàbrica era d'aquell color. D'aquí el color característic de la lluna feminista.

Aquelles dones varen alçar-se contra una injustícia. Varen intentar superar una utopia, i no ho varen aconseguir, però la seva lluita no va ser inútil perquè darrere aquelles dones n'hi va haver moltes i moltes més que varen manifestar-se i defensar els seus propis drets posant en risc fins i tot la seva vida. És evident que sense elles no seríem on som, però, si volem homenatjar-les, la lluita segueix sent imprescindible. Demà caldrà que aquesta lluita continuï perquè encara ens queda un camí molt llarg i no serà fàcil.

/ L'“amic”

Maria Isabel Duran Montiel

/ Col·legi La Salle /

N'Aina era una al·lota de 12 anys, ella havia començat la secundària, era molt tímida, i no sabia fer amics, per això se li va ocórrer una idea fer amics per les xarxes socials. Els pares en principi no estaven gens d'acord amb la idea de la nina, però la nina els va convèncer amb l'excusa que volia parlar amb els seus antics amics, quan li van donar un mòbil l'al·lota estava molt emocionada, pensava que tenint les xarxes socials començaria a tenir amics. Al cap d'un mes ja tenia més de 200 amics, n'Aina era molt feliç. Un dia li va arribar un missatge d'un “amic” que la volia veure en persona. L'al·lota, espantada que els pares no la hi deixassin anar, no els va contar res. El germà, gran, de 16 anys, es va assabentar del que havia passat i va informar els pares.

A la fi n'Aina coneixeria uns dels seus amics en persona. Mentre anava caminant pel carrer per acudir on li havia dit l'“amic” començà a sentir dubtes, pensava: per què en aquell lloc tan allunyat? Per què només nosaltres dos?

Ella va decidir ignorar els seus pensaments i va anar decidida cap al lloc. Quan va arribar va veure un home, però no el seu amic. Ella es va apropar a l'home i li va demanar si havia vist a un nin de la seva edat. L'home no contestava, la nina es va espantar, l'home va començar a seguir-la, la nina va començar a córrer i demanava ajuda, però no hi havia ningú, era inútil. Al final la nina va caure en terra i l'home la va agafar i se l'enduia cap a un cotxe. Quan estaven a punt d'arribar van tirar home en terra, era la policia, es veu que el germà gran i els pares varen informar la policia. N'Aina en veure els seus pares va començar a plorar, per la seva experiència aterridora, va anar a un psicòleg, els pares li varen llevar les xarxes social i li varen instal·lar el control parental. El dia següent a l'institut una jove se li va acostar i varen començar a xerrar... En poc temps va aconseguir una amiga i va veure que no necessitava les xarxes per fer amics. Ara n'Aina ha escrit un llibre per alertar les persones com ella.

/ Dracs

Andrea Stephania Viloría Viloría

/ Col·legi Pureza de María /

Bon dia, avui us contaré una història.

Tota això començà fa uns milions d'anys amb la cultura asteca de Mèxic. Amb el déu primordial observava amb tristesa com els humans ens destruïem amb guerres i conflictes. Així que va crear una nova espècie d'èssers. Eren humanoides meitat humà i meitat drac. Aquesta nova espècie estava destinada a mantenir la pau, eren com uns mediadors. Però l'avarícia humana els va dur a perill d'extinció. Els perseguïen i els caçaven per tenir les seves ales com a trofeu. Avui en dia, encara hi ha dracs, però, viuen ocults als ulls humans. Ells han evolucionat igual que nosaltres. Ara poden ocultar la seva aparença i no molts tenen coneixement d'això, però n'hi ha que sí.

Els caçadors de dracs. Ells adoctrinen als seus fills a la caça d'aquests éssers sobrenaturals. Per a ells és com una tradició familiar. Per això, si veus alguna cosa estranya, fixat-hi bé. Pot ser que trobis un drac.

Molta gent pensa que són perillosos i en realitat no són així. Com la serp entomada els va crear, són éssers pacífics i de cor noble. Els jutgen pels mites de dracs que han modificat els caçadors.

Per favor, si qualcun d'ells necessita ajuda,ajuda'!!

Esper que això sigui d'ajuda per a aquells que ho necessiten.

Atentament: una drac en problemes.

/ La Revetla d'Inca

Andrea Moreno López
/ Col·legi Sant Vicenç de Paül /

Duc des dels tres anys ballant i m'agrada molt. Tota la meva família balla o ha ballat en algun moment de la seva vida. Fins i tot el meu padrí va ser president de la Revetla fins que va morir. El meu padrí nomia Manolo López Requena i li encantava ballar tant com a mi.

A la Revetla d'Inca no només es balla a una plaça cada cert temps, sinó que també participam com a dimonis a la festa de Sant Antoni i a les beneïdes. Un dels presidents més importants va ser en Jaume Serra Beltran, gràcies a ell la Revetla es va convertir en associació folklòrica. Per aquesta i moltes més coses de benefici que ens va donar aquest bon home se celebra una vegada a l'any la ballada de Jaume Serra.

També he trobat a la Revetla a una persona meravellosa que no atura de treballar perquè surti endavant. Parl d'en Rafa Beltran, l'actual president, que no atura de fer nous vestits i noves cançons perquè no ens cansem de les mateixes de sempre. Jo trob que falta molta més gent jove, perquè no n'hi ha gaire. Totes les persones que ballen són gent molt major i falta molt poc perquè deixin de ballar, i sense gent no es pot continuar aquesta tradició tan bonica com és la de ballar ball de bot. Perquè a alguna gent li agrada cantar, a altres dibuixar, però a mi m'agrada molt més ballar ball de bot, i no el canviaria per res en aquest món. Allò més normal és que diguin que és molt estrany que una nina de la meva edat vulgui ballar aquest tipus de ball, perquè allò més normal és que jo només balli reggaeton i coses d'aquest tipus, però jo pens que per a gusts, els colors, i el meu gust és el ball tradicional i no em poden obligar a fer alguna cosa que no vull sabent que allò que més m'agrada és ser ballarina de la Revetla d'Inca. Per a mi és un honor seguir amb la tradició que ha estat seguint la meva família des de fa moltes generacions. Sobretot m'agradaria que mai acabàs.

/ La rosa de la lluna

Isabella Rodríguez Armebianchi
/ Col·legi Sant Tomàs d'Aquino /

Eren les 12 de la nit, em trobava al meu enorme llit observant la bella nit que hi havia avui. Era l'únic avantatge de viure tot sol en aquest fred i fosc castell. No tenia a ningú que digués què havia de fer ni que s'ocupàs de mi. L'única companyia era la solitud en aquest castell.

Per què no hi havia persones vivint amb mi? Simplement perquè la meva madrastra, que va ser la causant del meu accident, va fer que totes les persones, fins a tot a mi, em veiessin horrible.

Quan tenia 13 anys, vivia en una mansió prop de Venècia. Una nit va començar un gran incendi del no-res arrasant amb tot, fins i tot la meva família i els meus criats. Amb sort em vaig salvar, però quina casualitat que la meva madrastra també. Jo ara tenia una marca per sempre, mitja cara cremada, i, com a herència, aquest castell als afores de Roma.

En escoltar un soroll al jardí de flors que cultivava, em vaig acostar a la finestra per saber què passava. Va ser en aquest moment que em vaig enamorar a primera vista de la dona més bella que mai havia vist. A partir d'aquell dia la vaig esperar cada nit per veure-la recollir les flors del meu jardí.

Mai vaig parlar amb ella perquè no tenia la confiança suficient. Dies després em vaig adonar que agafava les flors per vendre-les en el mercat. En aquest moment vaig decidir crear només per a ella una flor especial, que només s'il·luminaria les nits de lluna plena.

Va ser la nit del 13 d'agost quan li vaig donar aquella flor tan especial. L'esperava amagat entre les roses que hi havia cultivat per ella. Una vegada que estava davant de mi vaig sortir del meu amagatall:

–Aquestes roses blaves són per a tu, estaran cultivades aquí per quan les necessitis. S'il·luminen a les nits de lluna plena –vaig acabar de xerrar i vaig sortir corrents deixant caure la meva màscara.

A la nit següent la vaig esperar, però mai va arribar. Em vaig imaginar que s'hauria horroritzat de veure'm, però tenia l'esperança de tornar-la a veure, tan sols vaig reunir informació d'ella, fins que vaig saber que aquella dolça dona, de la qual m'havia enamorat, havia mort en un incendi... Potser... Potser si m'hagués estimat a mi mateix i m'hagués acceptat, podria haver tengut la suficient confiança en mi per poder-me lliurar alliberar d'aquesta tristesa que sent el meu cor per no haver sabut dir els meus sentiments.

Els meus dies es van tornar tristos i més solitaris d'aquells que podia haver sentit abans... «va ser el temps que vaig passar amb la rosa que la va fer tan important»... Va ser el temps que vaig passar pensant en ella que va fer que ara mateix em fes tant mal la seva mort.

/ Escola

Antònia M. Munar Perelló
/ Col·legi Beat Ramon Llull /

Jo no som gens glosadora,
però algun dia ho seré
perquè sa meva professora
em diu que ho faig prou bé.

El primer que he d'aclarir
és quin tema vull tractar
i en tenir aquest camí
paraules he d'ajuntar.

A mi el que m'agradaria
és de l'escola xerrar,
contar-vos el dia a dia,
ja veurem què en sortirà.

Faig gloses de l'escola
perquè no tenc res a fer,
m'estim més passar-ho bé
i no tenir es cap que em vola.

La classe de 2n C
és un poc desbaratada,
això jo ja no sé,
a poc a poc s'haurà arreglada.

2n d'ESO és molt complicat
he de fer moltes coses,
però jo seguiré estudiant
i fins i tot faré gloses.

Les vacances volem que arribin
estam farts d'estudiar,
tots volem que acabin
menys les classes de català.

Les classes d'història
ens avorreixen a tots,
en lloc d'emprar la memòria
ens estimam més pegar bots.

Tots els nins son diferents
i hem d'aprendre a conviure,
n'hi ha de més, intel·ligents
i d'altres just just saben escriure.

Ja s'acaba l'avaluació
això pot ser bo o dolent,
tots tenim una il·lusió,
a *mem* si les notes no van malament.

Aquesta és la darrera glosa
esper que us hagin agradat,
ja sé que tracten de l'escola,
però és el tema que jo he triat.

/ Productes de la terra a Mallorca

Marina Serra Martín

/ Col·legi Beat Ramon Llull / (premi ex aequo)

De sa Pobla sa patata
i també es patató
cada temporada esclata
per poder recollir-ho.

Pebrers i tomatigueres
síndries i bons melons
figues de ses figueres
en tenim per tots es racons.

Ben ple està el mercat
de productes diferents,
si encara no ho has tastat
aprofita en tenir temps.

Un poc de tot has d'agafar
bona càrrega de vitamines,
i així podràs convidar
tant els nins com les nines.

A Mallorca conream
i tenim bona collita
la terra nosaltres cuidam
i la gent ens imita.

Als nostres agricultors
tots les gràcies els donam,
gràcies per cuidar-nos
ja veis que contents estam.

Fins aquí he arribat,
ja no tenc res més a dir,
i si vos ha agradat,
ja podeu aplaudir.

Certamen Escolar de Relat Curt i Poesia
Relat Curt / 2019

/ Sempre teva

Maria Pazo Morales
/ Col·legi Pureza de Maria /

Mentre en Damià i el seu company de feina anaven a prendre un cafè, en Damià va deixar caure que la seva dona estava embarassada, però que hi havia un problema; ell només volia un nin, però ningú podia garantir-li que el seu desig s'acomplís. N'Alfred, el seu company, li va dir que al puig de Maria hi havia un vell, un poc boig, que deia que podia canviar el sexe dels nadons.

En Damià s'ho va pensar uns dies, però al final va decidir anar-hi. Va anar amb cotxe fins a Pollença, però al puig només es podia pujar a peu. Quan va arribar a dalt, li faltava l'alè, va respirar profundament i quan va alçar el cap es va trobar una furgoneta vella, petita i que feia una sensació de foscor. A mesura que hi entrava li recorria un calfred per tot el cos, era un lloc penombrós i humit amb figures vudú i pocions màgiques de tota mena. Se'n va penedir, però era massa tard, ja era allà i estava disposat a complir el seu somni.

—Què vols, jove?—va demanar el vell amb una veu ronca, profunda i desafiant.

Quan va escoltar les paraules del vell, les cames se li van clavar al brut i fred sòl de la furgoneta, els llavis li tremolaven, a la gargamella tenia un nus que no li deixava articular les paraules i el cor li anava a cent per hora. Varen ser uns minuts interminables d'angoixa, desànim i confusió, al seu voltant tot era tèrbol, inestable i volàtil. Va ser en aquest moment quan el seu cos semblava que surava i tota la tensió es va dissipar i va permetre així poder explicar ràpidament i de sobte el que havia vingut a demanar-li... Després d'haver escoltat l'estrany jove atordit i de veu tremolosa, es va fer el silenci, moment en el qual el vell es va dirigir a un racó on tenia molts de llibres amb unes enquadernacions tan elegants i sofisticades que podien estar en el museu més prestigiós que ens puguem imaginar. Va agafar el més gran i pesat amb una facilitat que, tractant-se d'un home tan tísic i feble, era difícil de creure. El va obrir i va començar a llegir, no sense abans advertir-lo que tot acte contra natura pot comportar conseqüències.

“Milvus milvus, terminologia llatina del milà reial, símbol de la masculinitat, a l'antiga Roma es creia que menjant ous de la femella del milà la descendència seria masculina, i els emperadors asseguraven així la continuïtat del seu llinatge. Era un aliment molt preuat, difícil i perillós d'aconseguir en aquella època per aquest motiu. Tota dona embarassada havia de menjar aquests ous de milà crus en dejú a primera hora del matí següent a la nit de lluna plena, i al cap de nou mesos naixeria el desitjat fill.”

—Has escoltat bé? Això és el que has de fer—en escoltar aquestes paraules va caure a terra i es va adonar que la furgoneta havia desaparegut.

Sense voler pensar en l'ocorregut va córrer a corre-cuita fins al cotxe, una vegada dins i amb el cotxe en marxa va començar a tranquil·litzar-se i a assimilar allò que havia succeït. Havia de pensar una estratègia: primer, on hi havia milans?, com trobar els seus nius?, com agafar els ous? I el pitjor i més difícil, com fer que la seva dona es menjàs els ous crus en dejú?

En arribar a casa les idees de com posar en marxa el seu pla bullien al seu cap i, deixant-se portar pel desig de tenir un fill, sense pensar en res més va començar a donar forma a l'enrevessat pla.

Aprofitant que la seva dona no era a casa, va cercar informació a Internet i... no estaven gaire lluny, a Menorca en el barranc de Son Butè, i l'època de cria era justament en aquests moments, era un home afortunat. Va comprar els bitllets per al cap de setmana i una vegada allà ja pensaria com deixar la seva dona sola i poder agafar els ous. A l'hora de sopar conversaven tranquil·lament de com havia transcorregut el dia i en Damià li va oferir els bitllets del cap de setmana a Menorca dient-li “FELIÇ ANIVERSARI!”. Ella, aliena a la trama perversa en què el seu marit estava a punt d'involucrar-la, li va dir.

—Estimat meu, moltes gràcies!— es va aixecar i li va fer un suau petó nascut de la seva ignorància.

Havent passat un agradable cap de setmana i sense que la seva estimada Margarita sospitàs res de la seva escapada a la recerca dels ous de milà a Son Butè, venien de tornada a la proa del vaixell contemplant una enlluernadora posta de sol. Però la mirada d'en Damià no era al sol, sinó a la caixa on transportava els nou ous de milà embolicats en cotó.

Els dies transcorrien, i na Margarita de cada vegada tenia menys gana, el metge li va dir que això no podia ser, que si continuava així hauria de prendre vitamines. En aquest moment en Damià va veure l'oportunitat d'explicar-li que li havien dit que si menjava un ou al mes en dejú li retornaria la fam, a la qual cosa na Margarita, incrèdula, li va contestar amb un somriure i amb aquestes paraules:

—Estimat meu, et creus tot el que diu la gent, però no perdem res per provar.

Els nou mesos següents van ser un infern per a en Damià perquè no hi havia forma que la seva dona es menjàs els maleïts ous, però a ella li agradaven molt els ous a la truita de patates de la seva mare.

Així que va demanar la recepta a la seva sogra, amb la qual no es duia especialment bé, i es va passar els nou mesos fent truita de patates, però sense ceba, perquè segons na Margarita aquesta és molt més saborosa amb només les patates i els ous.

—Ui, ui, ui! He romput aigües, Damià.

En Damià es va posar molt nerviós, però des de l'interior d'ell va sortir una valentia inesperada, va agafar amb una mà les claus del cotxe i amb l'altra na Margarita, i varen sortir a tota pressa cap a l'hospital.

Un crit ferm i sec va envair el paritori, el fill tan esperat d'en Damià, en Teva, ja havia nascut. El metge l'hi va posar als seus braços i en Damià mirant-lo amb dolçor va pensar: "He desafiat les lleis de la naturalesa", mentre ho pensava un calfred va recórrer tot el seu cos.

La infància d'en Teva va ser difícil, ja que el seu pare i ell tenien visions del món molt diferents; a en Teva li agradava somiar despert, era responsable, sensible, amable, respectuós amb la naturalesa, i el que més li agradava era descobrir com succeïen les coses, com es

ponia el sol, com volaven els insectes... I el seu pare no comprenia per què es preguntava aquestes coses en comptes de jugar al futbol com els altres nins. A mesura que anava creixent en Teva anava desconfiant més del seu pare, i per acabar de trencar la relació en Teva es va ajuntar amb un grup de nines que jugaven als ninots d'acció al pati, cosa que al seu pare no li va fer cap gràcia perquè ell volia que el seu únic fill jugàs amb els nins a futbol i arribàs a ser un jugador professional. Margarita, la seva mare, romania al marge de la situació, observant com la relació es trencava a poc a poc i com en Teva acudia a ella en els moments més complicats. Tot això la va fer sospitar, i només el temps diria si les seves sospites eren certes.

~°~

—Mamà! —vaig cridar aterrit i desconcertat pel que havia vist.
—Què passa, fill meu?— va dir ella amb una veu tranquil·litzadora mentre entrava a la habitació.

Vaig adonar-me'n que la seva cara de sorpresa era falsa i em va fer la sensació de que ella sabia el que havia de passar.

—Tranquil, Teva, l'adolescència és una època difícil en què els canvis que sofrim a vegades ens descol·loquen, però a poc a poc i amb ajuda anirem aclarint tots els teus dubtes.

Passats uns dies, vàrem anar a veure el metge, la meva mare em va acompanyar, sense que el meu pare ho sabés. En tot moment la comprensió de la meva mare em donava forces i la calma suficient per afrontar aquest repte.

—Bon dia, soc na Dorothy Hansine Andersen, la teva pediatra. Explica'm per què has vingut.

Amb un fil de veu que em tremolava vaig començar a explicar-li què em passava i com em sentia.

—Segons em dius, t'ha vingut la menstruació, però tens òrgans sexuals masculins. Bé, farem les proves pertinents i solucionarem aquest petit contratemps—em va dir la doctora amb molta naturalitat.

Va ser així com em vaig prendre tot aquest llarg procés, amb molta naturalitat i tranquil·litat. Vaig conèixer molta gent, persones molt divertides i d'altres més formals, però totes elles em van fer sentir bé i segur del que estava fent.

El meu pare no va encaixar gaire bé aquesta transformació, que en realitat no era una transformació, ja que tot això sempre ha estat dins meu, però que en anar creixent s'anava evidenciant cada vegada més. Després de l'operació el meu pare va estar uns dies que no em mirava, m'evitava i deambulava callat per la casa. Jo el vaig deixar que es prengués el seu temps per acceptar que jo no era el nin que ell sempre va desitjar.

Una tarda d'estiu a la platja la meva mare i jo escoltàvem de fons les ones que anaven i venien fent un soroll suau i harmoniós mentre llegíem un llibre, ens relaxàvem i gaudíem d'una vida tranquil·la, alegre i senzilla. Amb pas lent i relaxat el meu pare es va acostar i amb un somriure en la seva boca ens va dir:

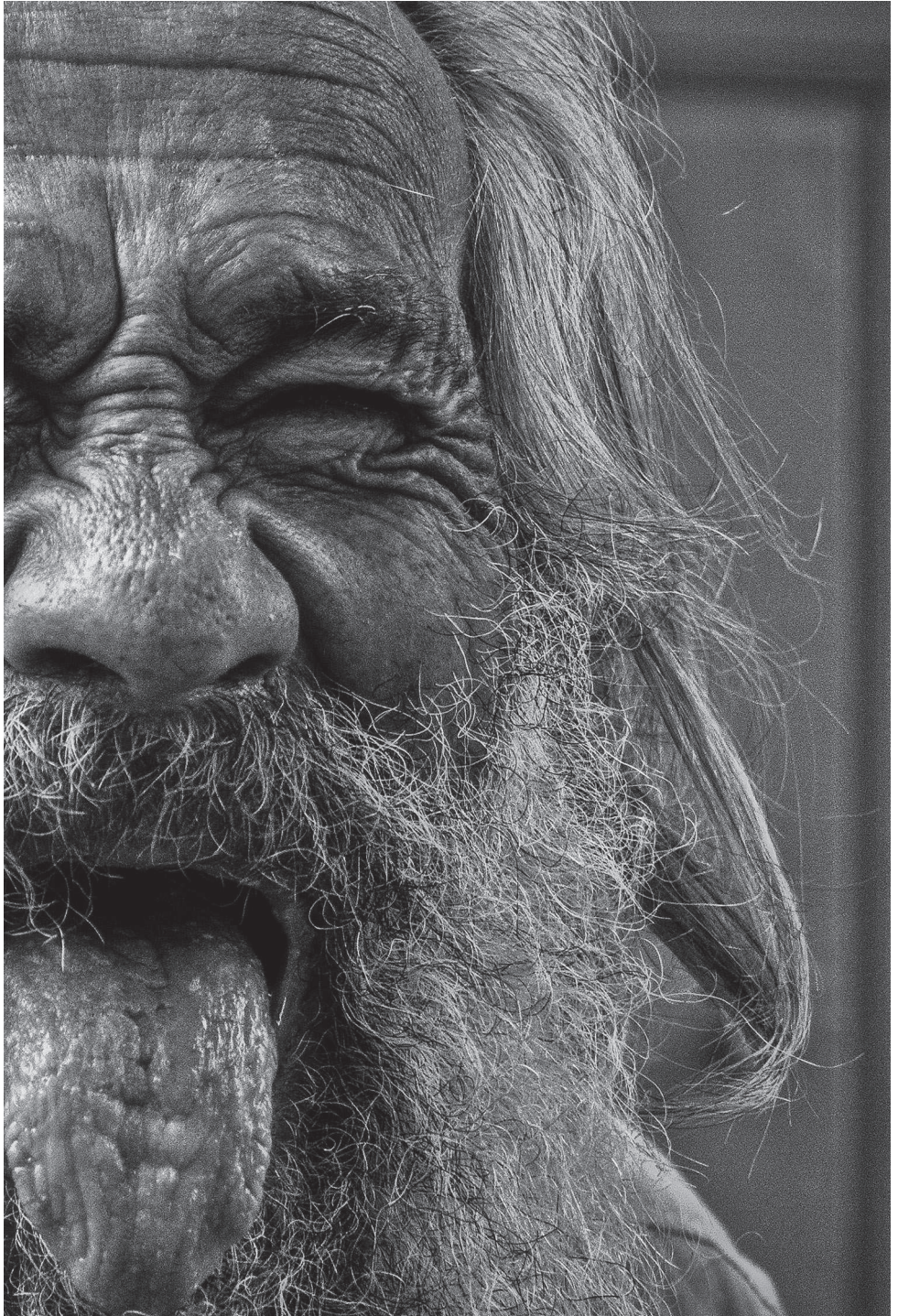
—Ens feim un bany, nines?

Li vaig contestar amb un somriure, i els tres ens vàrem submergir a les càlides aigües del Mediterrani.

Certamen Escolar de Relat Curt i Poesia
Poesia / 2019

/ Rodamon

Lluc Aristondo Alzina
/ IES Pau Casesnoves /
Primer premi de poesia

Ahir vaig veure un home estirat
al terra, sense calçat
barba llarga i un ull mig-tancat
roba enfosquida i aspecte cansat

Dit rodamon per qui el veu passar
del planeta, germà
espectador de l'infern i la mar
presa de l'instint de caçar

Paradoxa de la ciutat
mantingut per la bondat
de la mateixa gent que en falsedat
a la misèria l'ha renegat

He vist un home amb la moral avall
cadàver del que era un bon cavall
he vist una mirada amb call
estant davant un mirall

/ Somnis d'oli

Et parlo a tu, estimada
nimfa de pell daurada
i llarga cabellera onada

Et parlo a tu,
que em manes com titella
en aquest teatre de llum
i terra de fusta vella

En moment algun
em quedarà la pell desfeta
i pensaré en tu,
a qui parlo, estimada

I ara, melancòlic
veig com em desgasto
com intento agafar-te però no em basto
com se m'omple el subconscient d'òxid

I em pengen de la barbeta llàgrimes
mentre et recordo a tu, i al teu cos
a les teves faccions de foc
i em clavo al cor estaques de llàstima

Set de pintura
del teu cor líquid
consciència d'un plaer finit
representació de la finura
de la furtiva figura
que em duu a l'infinit

/ Blanquinosa ment

No sé què dir
no sé què escriure
no sé què contar

No m'inspiro, no respiro
em cego quan al cel miro

Esplanades blanques deixo
fils de lletres que no teixo

Idees oprimides em diuen no neixo
lent m'adono que m'estic estancant
que em manquen pensaments dansant

Fonaments s'enfonsen de cent en cent
decideixo posar solució
em miro a dintre, introspecció
m'observo, i em veig, absent

A vegades no què soc
a vegades no sé ni si soc

Em miro
ple de dubtes em deixo
i dedueixo

Que no sé què mir
no sé si viure
no sé què pensar

/ Somnis d'oli (II)

Tendons de metall clavats de forma esporàdica
Colors d'un cavall alçat per norma màgica
Arpons cap per avall llançats a la gran massa sàtira

Com sardines en boca d'albatros, defugim
com partides de truc o teatre, eludim
com necessitant estar als ulls d'un altre, ens unim

Estols de mort en xoc etern, constant
si duels de sort a l'infern no es tant
trobar joc ferm està costant
i més volar amb foc del gran forat

I sento metall usurpant-me l'ànima
sento el call cobrint-me com pàtina
sento a la vall el corc que m'escurça l'ànima

Concurs de Redacció i Glosat
Primària / 2021

/ Un món ideal

Elisabet Ferrer Miró

/ Col·legi Beata Francinaina Cirer /

Un món ideal per mi
seria ser un canet.
No estaria tan netet,
però sí que més feliç.

Viure potser a Ariany
anar a passejar cada dia.
Pel carrer o per la via
tot això amb un company.

Quan aprengui a donar la pota
o potser també a ballar,
vull que em comprin una pilota
i algú que vulgui estimar.

Aquesta persona que m'estimi,
si me cuida i m'aprecia,
tindrà molt de prestigi
cada nit i cada dia.

/ Un món ideal

Miquel Àngel Sastre Cerdà
/ Col·legi Beat Ramon Llull /

Això era i no era la història del petit Bernadí, un nin que tenia molta por de sortir al carrer perquè els mestres sense boca espantaven els infants amb la seva mirada trista. La seva mare cada vespre abans d'anar al llit li contava la història dels monstres sense boca i com temps enrere eren gegants feliços, perquè es podien abraçar. Però un dia, un virus molt dolent els va atacar i començaren a emmalaltir i morir. Els pobres gegants per a protegir-se hagueren de tapar-se la boca i deixar de tenir contacte entre ells, i es convertiren en uns monstres sense boca i tristos.

En Bernadí, ben apenat per la història dels monstres sense boca, va contar a la seva mare com seria per a ell el seu món ideal, un món ple d'alegria i sense boques tapades. A més a més, podria respirar un aire pur i sa perquè no hi hauria tanta contaminació. Els gegants podrien anar d'un lloc a l'altre amb els seus cotxes voladors i repartir menjar a tots els necessitats.

La mare, commoguda per les paraules d'en Bernadí, li va prometre que més prest que tard el maleït virus seria destruït i el seu món ideal amb treball i esforç es convertiria en el seu món real.

/ Un món ideal

Mireia Pol Gutiérrez
/ Col·legi Sant Tomàs d'Aquino /

Hola Malik,

Com estàs? Fa molt de temps que no parlam. L'altre dia em vaig recordar de tu. La meva professora em va demanar que fes una redacció de com seria el meu món ideal.

De sobte, em vaig posar a treballar i vaig escriure que per a mi el meu món seria perfecte si pogués viatjar al passat i al futur, si pogués estar devora totes les persones que estim; si pogués tenir totes les joguets que m'agraden, etc.

En aquell moment vaig pensar en tu i em va venir al cap el viatge que vaig fer l'estiu passat amb els meus pares i com de bé ens ho vàrem passar juntes.

Vaig estar un poc trista perquè vaig recordar el dia que plorant em vares contar com ho passava de malament la teva família perquè no tenien una casa on viure, un cotxe per desplaçar-vos, aigua per poder banyar-vos i tantes altres coses que no us deixaven ser feliços.

En aquell moment vaig canviar la meva idea d'un món ideal. Vaig espenyar el paper de la redacció que estava fent i vaig començar a escriure un món ideal allà on, tant tu com jo, siguem felices, en què no hi hagi guerres i les persones no perdin les seves cases; en el qual els animals i l'aire no es contaminin, en el qual tots els éssers vius que el formen siguin importants.

Tenc moltes ganes de veure't i de jugar amb tu. La teva amiga que t'estima molt,

Mireia@

/ Un món ideal

Núria Amengual Bisquerra

/ CEIP Ponent /

Un món ideal és aquell món que tu vols, ple d'ocells, plantes, princeses... Per jo un món ideal ara mateix seria que s'acabàs la pandèmia, COVID, que no s'extingissin els animals com per exemple l'os polar, el panda... També un món ideal seria que no conegués la 3ª Guerra Mundial.

Un món que m'encantaria viure, que gaudiria cada hora, minut, segon, mil·lèsima... Seria un món ple de vegetació, on no existissin les serres per talar arbres, on els animals correguessin, jugassin i no ens tenguessin por... on quan anàssim a l'escola poguéssim anar muntats damunt un lleó, un goril·la com en Tarzan més o manco, damunt els elefants...

M'agradaria que no existissin les televisions, tauletes, els mòbils sí, però només per si volem xerrar amb els nostres pares, amics i familiars... M'agradaria que no hi hagués segons quins aparells electrònics.

M'agradaria, i crec que s'hauria de fer, que quan acabàs aquesta crisi almanco anàssim a veure els nostres padrins cinc vegades a la setmana, perquè ja els queda de cada vegada menys per estar amb nosaltres, i això s'ha d'aprofitar, gaudir...

Avui, ara mateix, mir per la finestra i veig tots els cans fermats, que els hi peguen unes estirades que podries arrabassar un arbre. Si jo fos gran, em faria reina de tot el món per posar una llei que digués que tots els animals han d'anar amollats pel carrer, i tots seríem vegetarians per salvar aquests milers i milers d'animals que maten al dia per després nosaltres poder-nos-els menjar. Finalment m'agradaria que la gent no maltractàs, criticàs, insultàs, assetjàs... la gent tant de color com si són blancs.

/ Un món ideal

Neus Estrany Munar

/ CEIP Miquel Duran i Saurina /

Avui dia es xerra molt dels objectius de desenvolupament sostenible (ODS), i jo crec que, si es compleixen, haurem aconseguit un món millor, gràcies als acords que van ser aprovats per l'Assemblea General de les Nacions Unides.

Algunes de les metes principals són acabar amb la pobresa i la fam al món, perquè tothom té dret a tenir el que necessita per sobreviure. I també aconseguir que totes les persones gaudeixin de salut i benestar per tenir una vida digna, i tenir accés als medicaments necessaris.

Un dels objectius que jo consider molt importants són l'educació de qualitat i la igualtat de gènere, ja que tots els nins i les nines del món hem de poder accedir a l'escola i aprendre per poder arribar a on vulguem i tenir un futur òptim.

A mi m'agradaria que els països rics col·laborassin amb els països del tercer món per obtenir aigua neta.

Entre tots hem de construir pobles i ciutats sostenibles que funcionin amb energies assequibles i no contaminants, i així disminuïrem l'escalfament global. Si els ciutadans feim accions que protegeixin la Terra, cuidant la vida dels ecosistemes, tant terrestres com submarins, arribarem a reduir els efectes del canvi climàtic.

Per acabar, m'agradaria que tots els i les dirigents del món, tant del sud com del nord, vagin de la mà per poder fer realitat aquests ODS.

Personalment, crec que aquestes metes són l'inici d'un MÓN IDEAL.

/ La redacció

Salma Afkir
/ CEIP Llevant /

Un dia, un nin anomenat Àlex (11 anys) va anar a l'escola com un dia normal, però ell no sabia que la mestra l'avisaria que faria un concurs de redacció. N'Àlex es va posar molt content. La mestra va dir que la temàtica havia de ser d'un món ideal. Quan la mestra ho va dir, n'Àlex va cridar: "COM? Un món ideal?" Tothom el mirava mentre n'Àlex es posava vermell. Aquella reacció va ser perquè ell li anava millor l'estil lliure.

Quan estava tornant a ca seva va començar a parlar amb els seus companys i les seves companyes sobre el concurs. La gran majoria posaria a la redacció que el seu món ideal seria on no hi hagués deures, on no existís l'escola, no haver de fer el llit o ajudar a casa... A ell no li varen agradar les idees.

En arribar a casa allò que va fer va ser preguntar a la seva família com seria el seu món ideal. La seva mare va dir que seria aquell en el qual totes les persones visquessin en un xalet, el seu pare va dir que en el lloc on el material escolar dels fills o filles sigui gratuït, i la seva germana va dir en el món a on no s'hagués de passar tant de temps estudiant per passar a la universitat, aquell seria l'ideal.

Cap idea li va servir. Va seguir pensant i pensant fins que va arribar el dia de donar la redacció. Aquell dia es va aixecar prest per veure si li venia una bona idea per escriure. Després d'uns minuts se li va passar una cosa pel cap, i això va ser el que va escriure. La idea va ser redactar allò que li va passar en forma narrada, i el final va ser:

“Un món ideal no és aquell a on no hi ha classe ni deures, tampoc un on es pugui passar a la universitat sense estudiar tant. Per a mi un món ideal seria un món sense masclisme, bullying, racisme, guerres... amb pau! També estaria bé un món sense malalties greus a on no existeixi el canvi climàtic, i finalment un món sense pobresa ni explotació infantil. Aquell món seria l'ideal per a mi.”

En aquell moment no li importava guanyar o perdre, ja que va aprendre a definir un món ideal que es pot fer realitat si hi posam tots de la nostra part.

/ Un món ideal

Toni Rubí Martorell
/ Col·legi Sant Vicenç de Paül /

Cada persona és diferent, a uns ens agrada una cosa i a uns altres, una altra, no tots tenim les mateixes necessitats ni els mateixos desitjos. Aquesta redacció és sobre el meu món ideal, que pot ser que no sigui el teu... o sí.

La violència de gènere és el maltractament d'un home cap una dona. En el meu món ideal això no existiria, ja que cap dona es mereix ser maltractada pel fet de ser dona.

De la mateixa manera que cap dona s'ha de sentir inferior a cap home, una persona no és inferior a una altra pel seu color de pell o per la seva cultura. En realitat és una gran varietat de cultures, totes iguals d'importants, i podem aprendre les unes de les altres.

Depèn d'on hagi nascut i de la teva família tindràs més doblers o menys, i per tant més oportunitats o menys. Tenir més doblers o menys no hauria de tenir relació amb els drets humans. En el meu món ideal ningú hauria de passar fred o fam al carrer.

Els virus i bacteris maten a molta gent, i això és una desgràcia, ja que necessiten entrar dins dels nostre cos per sobreviure. En el meu món ideal els virus i bacteris no necessitarien entrar dins del cos d'un humà per sobreviure.

Una cosa semblant al tema del virus és la sobreexplotació dels recursos naturals, en aquest cas nosaltres seríem els virus i la Terra,

el cos humà. Els humans només necessitam una petita part del que sobreexplotam.

Una manera per ajudar la Terra i reduir la sobreexplotació seria deixar de produir armes de guerra i deixar de fer guerres per capritx de les gran potències mundials per obtenir riqueses, per culpa d'això han mort milions de militars i civils.

/ Un món ideal

Valentina Sabbatella
/ Col·legi Pureza de Maria /

Un món ideal és un món meravellós. Per exemple podria ser un món ple de gent bona, un món on no hi hagués pobresa, un món on totes les persones tinguessin una casa on viure, un món on a ningú li faltés aliment ni l'aigua. Un món on tots fossin feliços.

Un món ideal pot ser com tu t'ho imaginis!

Obre els ulls i mira el món ideal que tenim. Gaudeix del que tens al teu voltant! Tenim cases, cotxes, menjar, aigua, roba, escoles, hospitals... Tenim de tot! I així i tot, a vegades, no ens conformem.

Realment, hem d'estar agraïts per viure on vivim, un lloc ple de vida i de llocs preciosos.

Cuidem del nostre món i de tots els éssers vius que hi ha en ell.

Concurs de Redacció i Glosat
Primer cicle de secundària / 2021

/ Un ambient més natural

Biel Ferrer Miró
/ IES Berenguer d'Anoia /

A primera vista el món
és perfecte, ben igualat,
tot està ben compensat
gràcies a l'evolució.

Éssers vius elaborats
conformen de bona manera
el millor ecosistema,
que mai el mateix ha estat.

Tothom té un depredador
incendis i malalties,
ens van restant els dies
fins que es fa una selecció.

Engolim i excrementam,
sempre ens fa mal qualche cosa.
Tots neixen i tots moren,
la vida experimentam.

Ara bé, en la societat
dels humans, per concretar,
no està tan organitzat,
sinó que està per millorar.

Tots volem tenir la fama
a ser els millor cuiners,
per poder tenir diners
feim bogeries de tros d'ase.

Hem volgut deixar de banda
la nostra naturalesa,
això ens ha portat feblesa,
de bondat, ja no n'hi ha tanta.

La inspiració amb la natura
ens fa arribar a l'èxit,
però el que tenim que és tètric,
no ve d'aquesta cultura.

Per tant, el que jo voldria,
com a món ideal,
si ho simplifícam seria
un ambient natural.

A Inca ja ens apropam
a aquesta terra nostra,
vos puc donar una mostra,
un exemple: que reciclam.

/ Un món ideal

Erika Meritxell Cortès Espinoza
/ Col·legi Sant Vicenç de Paül /

Era temps de pati i feia un dia assolellat, encara que hi havia alguns niguls al cel. L'únic que se sentia eren els crits dels alumnes inquietats per contar als seus amics què havien fet el dia anterior. De sobte, entre tot aquell soroll, una pregunta va ressonar per l'aula: quin seria el vostre món ideal? Després d'uns segons de silenci, va començar el debat.

Se sentien moltes idees diferents, algunes eren fantasioses i d'altres, de ben estranyes i curioses. Alguns deien que un món ideal seria un món sense haver d'anar a escola; els més aplicats de classe ho negaven, dient que l'educació és important. Havia qui volia que la terra fos xocolata, els rius xocolata, la pluja xocolata... no era mala idea del tot, però a la majoria no li agradava, la veritat és que no entenc perquè. També es va sentir algú que volia que el món estigués ple d'animals i criatures fantàstiques com en els contes infantils, els mites i les rondalles, però a algunes persones els feia por conviure amb aquest tipus de criatures. També hi havia qui volia un món més avançat, amb viatges turístics a l'espai, les persones sent meitat robots...

Un grupet volia un món en què cada persona tingués un poder màgic diferent; a molts de la classe els va agradar la idea, però algú podria usar els seus poders per al mal, o sigui que la descartaren. Una persona deia que el seu món ideal seria poder viure en els mons dels seus llibres i sèries preferides. Una de les persones més mandroses de classe volia un món en el qual es pogués viure sense menjar, beure i, en resum, un món on fos necessari fer les funcions

més vitals per viure; però la mateixa persona que deia que volia un món amb xocolata s'hi va oposar dient que un món sense menjar seria horrorós.

Després de tantíssimes idees no quedaren amb una conclusió clara. No arribaven a saber com seria un món ideal, la gran utopia somiada. De cop, sentiren la professora parlar: “No creieu que un món ideal seria un en el que tothom sigui igual i tingui els mateixos drets? O on no hi hagi contaminació, prejudicis, etc.?” Tots es dugueren les mans al cap adonant-se'n, com no havien pensat en això? Volien seguir parlant d'aquest tema, però ja havia acabat el pati. O sigui que, de mala gana, continuaren les classes.

/ Un món ideal

Iman el Haddaoui
/ Col·legi Sant Tomàs d'Aquino /

23 d'abril d'un any perillós

Estimada Terra,

Un dia plujós la professora, a l'aula, ens va parlar de tu i a mi em va interessar molt.

Em vaig posar a pensar, i amb aquesta carta et vull explicar les meves idees i sentiments.

M'imagín un món ideal on tu ets part fonamental.

Tu, Terra, ets el més gran per a mi, i per això, et respect i t'estim. El meu futur és a les teves mans.

Tu has de ser respectada i ho seràs si cuidam les plantes, les muntanyes, els animals, l'oceà, l'aire... A mi m'encanta respirar l'aire sense contaminació a la matinada. A moltes persones i animals els costa poder respira un aire sa.

Perdona'm per haver tirat plàstics al mar, llaunes pel camp... Ara ja no ho faig.

Sé que ets especial, com també ho són totes les persones.

Moltíssimes gràcies per deixar-me viure amb tu.

Algunes persones, quan passi el temps, s'adonaran del mal que et fan. Tu ens cuides a tots i no tots ho sabem.

Així que ara ens toca cuidar-te per molt de temps fent un bon ús dels recursos que ens regales.

Aquestes són les meves idees. Ets gran i preciosa. El temps va de pressa, però jo mai no t'oblidaré, perquè tu ets el meu present i futur. Tu ets el meu món ideal.

Atentament,

Iman el Haddaoui

/ Un món ideal

Maria del Mar Morey Pons
/ Col·legi Pureza de Maria /

Si algú preguntés com seria per a mi un món ideal, la meva resposta seria la següent:

En primer lloc, la societat seria més respectuosa, tant amb les altres persones com amb la pròpia naturalesa, fets que es veurien reflectits que la gent pogués respirar un aire més pur.

De la mateixa manera, en el meu món idealitzat no hi hauria lloc per al canvi climàtic, fet que provocaria que les persones no tinguéssim la necessitat de viure amb l'amenaça constant de què pot passar pel que fa al temps, ja que gràcies a això no hi hauria, per consegüent, inundacions, vendavals o radiacions solars tan perjudicials per a la salut. Tampoc hi hauria cabuda per als residus plàstics que tant contaminen els mars i oceans, evitant així el que és una amenaça real per a milers d'espècies marines que actualment es troben en perill d'extinció.

Per altra banda, totes les persones seríem més cíviques i tolerants les unes amb les altres, evitant enfrontaments que no porten res de bo, només destrosses i pobresa com a societat que som.

Les persones seríem respectades pel que som i no tant pel que tenim. No tindríem por de ser jutjats o rebutjats per expressar els nostres sentiments.

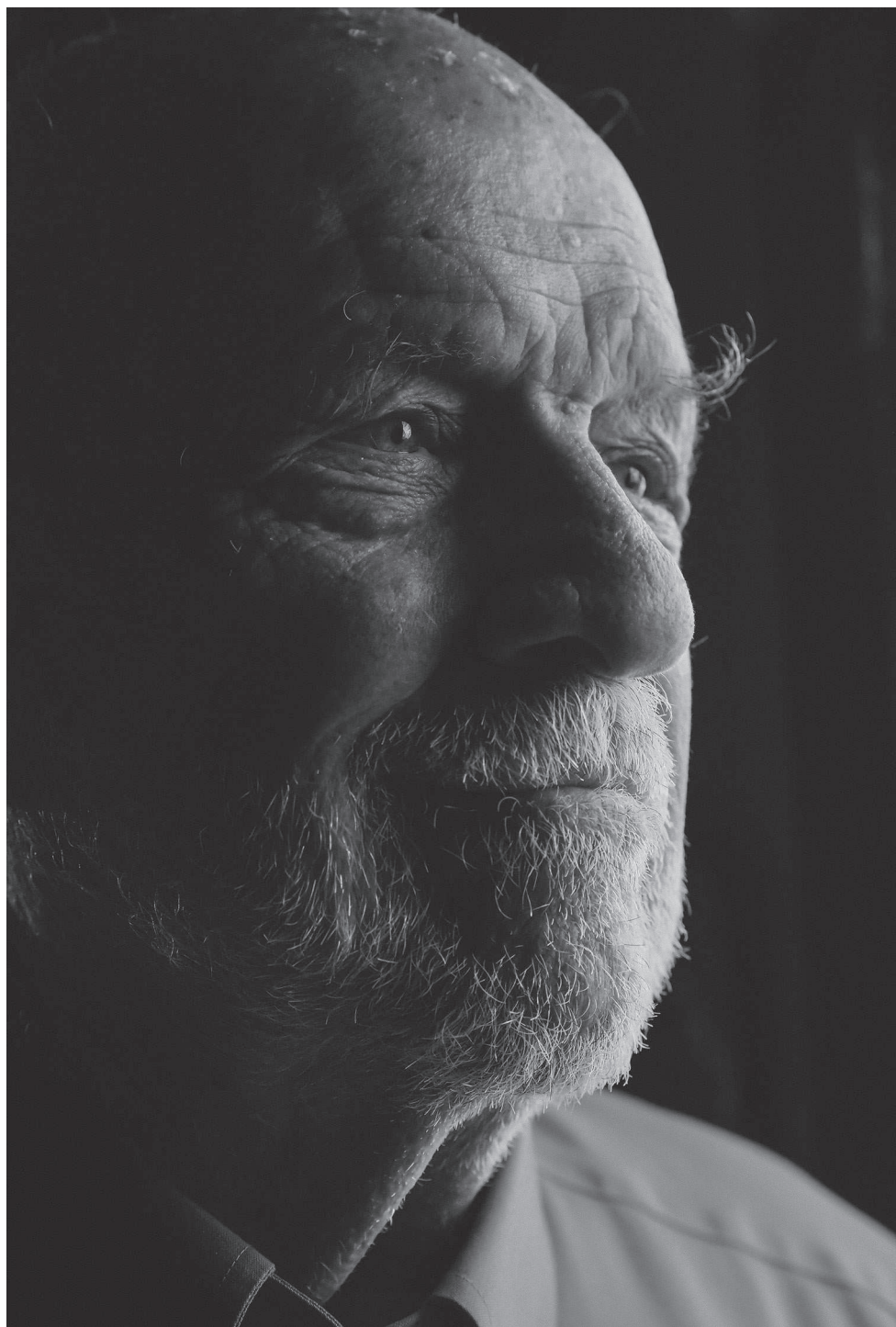
M'agradaria viure a un món on la gent preferís estimar-se en lloc de guardar-se rancor i enveja, on ens fos indiferent el color de la pell,

la teva religió o quin sigui el teu lloc d'origen. El que s'apreciaria vertaderament seria tan sols el ser un mateix.

Preferiria un món on la gent no es fixés tant en l'aparença i ho fes més en el cor. On es donés el valor que pertoca a cada abraçada, a cada petó o a cada rialla. I on es destaquí el valor que tenen les paraules d'amabilitat i simpatia.

Un lloc on la gent no es preocupés tant pel que farà l'endemà i visqués l'avui al màxim passant temps amb la gent que estima, dedicant-se temps a ell mateix, i sobretot un món on cada persona pugui ser lliure del pensament del que diran els altres i faci el que el fa feliç.

En conclusió, que gràcies a l'ajuda de tots siguem capaços d'aconseguir un món millor per a tots que estigui basat en la igualtat i el respecte a tot el que ens envolta.

/ Un món ideal

Margalida López Homar
/ Col·legi Beat Ramon Llull /

Des de sempre les persones han intentat cercar la idea d'un món perfecte, però desgraciadament aquest concepte és molt subjectiu, perquè cadascú aspira a diferents ideals.

Personalment, crec que un món ideal és aquell on les persones es regeixen per la llibertat, el respecte i l'esforç. Per poder assolir la felicitat he de deixar de donar tanta importància als diners i a les nostres coses materials. Sota el meu punt de vista, una persona pot arribar a la felicitat sense haver d'acumular coses, és a dir, a vegades amb un somriure, amb un petó, amb una carícia, amb bones paraules podem arribar al món ideal.

Jo ho not quan veig el meu padrí i la rialla que em fa quan em veu. Això vol dir que està bé, que s'alegra de veure'ns, i avui en dia això s'ha vist més augmentat a causa de la circumstància de la pandèmia. Aquests moments en què ens veu i es posa a xerrar i li falta temps per contar-nos coses, tot i no sortir de casa...

Això pot ser un exemple de món ideal, ja que en aquests moments és quan sent una sensació de pau i tranquil·litat.

Certamen Escolar de
Relat Curt i Poesia
Relat curt / 2021

/ Jo

Elena Mesquida Rebassa
/ Col·legi Beat Ramon Llull /
Primer premi de relat curt

El sol es començava a veure sobre les altes muntanyes que es divisaven a l'horitzó rere els alt edificis burgesos de la ciutat, un nou dia començava.

No eren més de les cinc del matí quan vaig sentir la porta de la petita entrada que s'obria. El meu marit abandonava la casa per dirigir-se cap a la fàbrica del senyor Esteve, situada a devora de la biblioteca pública de la plaça, juntament amb el nostre fill petit, en Manelic. Pobre fill meu, amb els seus vuit anys i a la fàbrica a fer feina.

Cada cop se'm fa més difícil deixar-los partir, saben que els tornaré a veure fins passades les deu del vespre, quan tornin de treballar amb la seva cara negra i bruta, amb aquella tossina causada pel fum de les màquines, que de cada vegada em preocupa més. Amb els peus descalços i sanguinolents de tot un dia sense seure i amb aquells ulls plorosos i cansats, que els obliguen anar a dormir quasi sense haver sopat, per al cap de cinc hores tornar a despertar-se i començar la rutina desgraciada de cada dia. Així i tot, per moltes hores que treballin, els salaris no augmenten, cada cop se'ns fa més difícil poder comprar un simple tros de pa al mercat.

L'únic que podem fer és resar cada vespre perquè en Manelic i el meu marit Bernat conservin la feina i puguin seguir cobrant, encara que sigui el salari més mínim de tots. Són els únics que porten doblers a la casa, a mi no em deixen treballar. Diuen que no tenc la capacitat suficient per dur a terme les tasques que els homes

i els nins realitzen, però jo no ho crec, això. He intentat demostrar moltes vegades al senyor Esteve que jo som capaç de fer-ho, que els seria de gran ajuda i no perdrien el temps contractant-me. Estic disposada a haver d'estar sotmesa a les condicions pèssimes de la fàbrica bruta i amb sostres baixos, de les quals en Manelic, pobre meu, sempre es queixa. En Bernat, per altra banda, sempre guarda silència i agraeix en veu baixa haver sobreviscut un dia més.

Però tots el cops que he intentat trobar feina no han servit de res, així que l'únic que puc fer és quedar-me a casa esperant la tornada de la meva família i cuidar de la meva filla Margalida, de deu anys. Ella, amb sort, no ha d'anar a fer feina com el seu germà petit, pel mateix motiu que no m'hi deixen anar a mi. Però, per desgràcia, tampoc pot anar a l'escola. Només aquells adinerats de l'alta burgesia es poden permetre que els seus fills tinguin una educació. Els nins a l'escola o a fer feina i les nines a casa.

Nosaltres no ens ho podem permetre, així que jo enseny na Margalida a llegir, a escriure i tot el que necessita per poder sobreviure en aquesta trista vida un cop que jo ja no hi sigui. La meva mare va ser qui em va ensenyar tot el necessari, va ser i sempre serà la dona més forta que he conegut. Gràcies a ella ara som la dona que som i puc ensenyar als meus fills a lluitar per un futur decent.

Avui és un dia com qualsevol altre, la mateixa tristor es respira dins la casa, i no feim res de diferent a l'habitual. Na Margalida intenta llegir lletres de la carta que em va enviar l'altre dia el meu germà gran. Viu enfora d'aquí i fa molt que no ens veim. Ens va contar que fa uns dies el senyor al qual serveix li va donar tot tipus de pallisses perquè es va seure a descansar durant dos minuts, ja que se sentia una mica marejat. Per sort, està bé i no va passar res més greu del que hauria pogut passar.

Ja són les dotze del migdia, he fet neta la roba i vull començar a fer el dinar. No tenim gaires coses al rebost, un poc de pa, tomàquets, confitura d'albercoc i tres ous. Necessitam anar a compra alguna cosa.

–Margalida, filla, vine, anem al mercat a comprar –vàrem agafar la cistella i vàrem sortir al carrer.

La ciutat estava igual que el dia anterior, plena de fum, brutor, gent demanant doblers i mercaders intentant vendre els seus productes, que poca gent es podia permetre.

Vàrem anar a la plaça on sempre comprem el peix, un poc passat de temps, i l'arròs que de tant en tant ens podem permetre.

–Dues arengades salades, per favor, les més petites de totes.

–Margalida, filla, guarda el peix a la cistella.

Una gran concentració de gent es va començar a reunir a la plaça mirant en direcció a la biblioteca de la ciutat, propietat de la família Tresser. Què estrany, poques vegades es veia tanta gent concentrada en un mateix lloc, llevat que hi passassin els soldats i tenguessin algun comunicat, que no fan més que perjudicar-nos, que dir-nos.

–Foc, foc! –va començar a cridar la gent de la plaça.

Vaig agafar fort la mà a na Margalida i ens vam acostar a veure què succeïa.

Les cames no obeïen el meu cervell, el meu cos estava completament petrificat, els pulmons no agafaven l'aire suficient en veure que... el foc provenia de la fàbrica del senyor Esteve.

–Manelic, Bernat! –vaig aconseguir articular–, estan allà dintre, perquè ningú fa res per ajudar-los? Socors, que algú els ajudi.

Les llàgrimes van començar a brollar dels meus ulls, mentre na Margalida mirava amb els seus la terrible escena.

Desesperada, vaig deixar la meva filla al costat de la gent terroritzada també pel dramàtic espectacle.

Cridant el més fort que la meua veu m'ho permetia, vaig córrer cap a la fàbrica amb l'única intenció de rescatar la meua família. Però just quan estava arribant, un dels bombers em va aturar; la fàbrica es va desplomar davant els meus ulls i de tots els ciutadans allà reunits.

En aquell moment, tot al voltant meu va semblar callar, els meus ulls no se separaven de les altes i calentes flames, la fàbrica caient es repetia una vegada i una altra a la meua retina, i les meves cames caient al terra mentre un ofegat crit sortia de la meua gargamella i les mans de la meua fill em rodejaven.

Quin sentit tenia ara la vida sense les persones a les quals més estimava? Què en seria, de nosaltres? Sense estudis, sense feina, sense doblers, sense absolutament res.

Pobre Manelic, només tenia vuit anys i tota una vida per endavant. Pobre Bernat, l'home més bondadós que he conegut, el millor pare de tots. Ja no hi eren, i ens deixaven totes soles en una vida on l'home és l'únic respectat.

Què seria de nosaltres dues ara? No m'ho puc deixar de repetir.

Ens van obligar a abandonar la zona on s'acabava de produir la mort de desenes de persones innecessàriament, ja que tot això s'hauria pogut evitar.

–Assassins! –vaig cridar, a l'hora que agafava na Margalida en braços i tornàvem cap a casa a començar una nova vida.

Ha passat ja una setmana des de la pèrdua dels meus estimats, que en pau descansin. Sobrevivim amb els pocs estalvis que ens queden, però com a molt tenim per una setmana més.

La nostra dieta es basa en una mica de pa i ous. No ens podem permetre res més. Pobra Margalida, amb la fam que té i no puc fer res per ajudar-la.

Demà ens toca pagar, com cada mes, el lloguer de la casa. Però què feim si no podem pagar-ho? Haurem de sortir al carrer. Jo no vull aquest tipus de vida per a la meva estimada filla, es mereix alguna cosa millor.

Quan van arribar els soldats reclamant els doblers, el dia següent, no vam poder fer res més que exposar-los la situació en la qual ens trobàvem. Com era de suposar ens van dir que havíem d'abandonar la casa immediatament. Quasi no vàrem tenir temps d'agafar les coses necessàries. L'únic que vaig poder rescatar van ser un parell de mantes per als vespres de fred gelat, el pa que ens quedava i una fotografia de tota la família.

Vàrem sortir de la que fins ara havia estat la nostra casa, on tantes aventures havíem viscut, i la vam mirar per darrer cop abans de començar a caminar per trobar un lloc decent on poder viure.

Ens vàrem seure sota un arbre majestuós i corpulent. Al devora hi havia més dones que com nosaltres havien perdut el seu marit, i no podien fer res per guanyar un salari mínim.

Vàrem passar allà uns quants vespres, amb molt de fred i amb dificultats per agafar la son. La gent que passava no ens donava doblers, només vàrem aconseguir allò necessari per comprar una mica d'aigua que la meva Margalida no em deixava de demanar.

-Filla, saps que ara estam totes soles. El teu germà i el teu para ja no hi són, i nosaltres dues hem de seguir endavant. Serà difícil, com a dones no tenim res a fer. Però et contaré un secret que ells no saben. Nosaltres som importants, tu, jo i totes les dones d'aquesta societat tan equivocada i mal encaminada. No deixis mai que et diguin el contrari, estimada meva...

Mai sabrem què va ser de na Margalida i la seva mare. Però estic convençuda que la seva empenta ha arribat fins als nostres temps. D'una cosa estic convençuda: jo som important!

I tu?

Ajuntament d'Inca

PREMIS CIUTAT D'INCA 2019-2021

CONCURS DE REDACCIÓ I GLOSAT

CERTAMEN ESCOLAR DE
RELAT CURT I POESIA